

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: กรณีศึกษานักศึกษาชาวเกาหลี¹ The Errors in Thai Language Writing of Foreign Students at Kasetsart University: In case of Korean students

สุรีย์รัตน์ บำรุงสุข²
Sureerat Bumrungsuk

บทคัดย่อ

ภาษาเกาหลีจัดอยู่ในตระกูลอัลเทอิกมีลักษณะเป็นภาษารูปคำติดต่อ (Agglutinative language) กล่าวคือ มีการเติมหน่วยคำอิสระหรืออนุภาค (Particle) ท้ายคำเพื่อแสดงหน้าที่ของคำในระบบวากยสัมพันธ์ คำแต่ละคำจะมีลักษณะเป็นคำไม่สำเร็จรูป เมื่อนำไปประกอบเป็นรูปประโยคต้องแปลงรูปคำเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ส่วนระบบวากยสัมพันธ์เป็นแบบประธาน-กรรม-กริยา

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี ผลการศึกษาพบว่ามีข้อบกพร่องในการเขียนเกิดขึ้นทั้งในระดับคำ ระดับไวยากรณ์และระดับประโยค รวมลักษณะข้อบกพร่อง 11 ลักษณะ

การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีมีข้อบกพร่องระดับคำมากที่สุด ได้แก่ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำไม่ตรงตามความหมาย รองลงมาคือ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ และอันดับที่สามได้แก่ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำในประโยค

¹ บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์: กรณีศึกษานักศึกษาชาวเกาหลี ลาว และกัมพูชา” ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีประมาณ 2552 บทความนี้นำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติ “มนุษยศาสตร์ในทศวรรษใหม่: พลวัตแห่งองค์ความรู้กับพหุลักษณะทางวัฒนธรรม” วันที่ 18-19 สิงหาคม 2554 ณ อาคารวชิราวุธ มหาวชิราวุธวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

² อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ABSTRACT

Korean language are agglutinative language in Altaic language family. This language with the addition of a free morpheme or particle at the end of the term in order to show the syntax. The syntax of Korean language is Subject-Object-Verb.

This research aimed at finding the errors in Thai language writing of Korean students. Research showed that the errors in Thai language writing are in morphology, grammar and syntax into 11 level of errors.

The errors in Thai language writing of Korean students is the errors of the morphology at the most. Defects are related to the use does not meet the definition. The second is about the influence of mother language and the third is the error of word order.

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยในปัจจุบันมีชาวเกาหลีเข้ามาอาศัยเป็นจำนวนมาก ด้วยวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กันทั้งเพื่อท่องเที่ยว ศึกษาต่อ ทำธุรกิจการค้าในประเทศไทยหรือแต่งงานกับคนไทย คนเหล่านี้สนใจศึกษา และต้องการจะมีความรู้ภาษาไทยไม่เพียงเพื่อประโยชน์ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันเท่านั้น หากแต่ยังมีความประสงค์จะเข้าใจภาษาไทยระดับสูงอีกด้วย

สาเหตุสำคัญที่เลือกเสนอบทความนี้มีสองประการ ประการแรกเนื่องจากผู้ศึกษาได้มีโอกาสสอนภาษาไทยให้แก่ นักศึกษาชาวต่างประเทศ และพบข้อสังเกตประการหนึ่งคือ การศึกษาภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นชาติใดก็ตาม ทักษะที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ **ทักษะการเขียน** ซึ่งถือว่าเป็นทักษะการสื่อสารที่ต้องอาศัยทักษะและความรู้ภาษาไทยมากกว่าทักษะด้านอื่นๆ ทักษะการเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ผู้เรียนจะต้องเขียนให้ถูกต้อง ทั้งถูกต้องตามอักขรวิธีและถูกต้องตามความหมายที่ต้องการนำไปใช้ เนื่องจากผลสะท้อนความสามารถในการเรียนภาษาไทยที่สำคัญและเห็นได้เด่นชัดคือ ทักษะการเขียน

ประการที่สองที่ผู้ศึกษาสนใจการเขียนภาษาไทยของชาวเกาหลี เนื่องจากภาษาเกาหลีอยู่ในตระกูลภาษาอัลไตอิก (Altaic Language) ต่างกับภาษาไทยซึ่งจัดอยู่ในตระกูลภาษาคำโดด (Isolating Language) ดังนั้นความแตกต่างของภาษาแม่ดังกล่าว น่าจะเป็นเหตุผลที่มีอิทธิพลต่อการเลือกใช้ภาษาในการสื่อสารของผู้เรียนชาวเกาหลีและเป็นเหตุผลประการสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องดังตัวอย่างประโยคต่อไปนี้

*เขาออกกำลังกายมากจึงเป็นผู้ชายที่ทนทาน¹

*เขาเป็น²หล่อจับจิตจับใจ

*ช่วงนี้คนเกาหลีไปเที่ยวที่ประเทศไทยที่สุดมาก³

*○อยากกลับไปเรียนดนตรีบางทีอาจจะได้เป็นผู้ดนตรี⁴ ที่มีชื่อเสียง

จากตัวอย่างทั้งสี่ประโยคข้างต้น จะเห็นได้ว่าพบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีที่สามารถอธิบายได้ดังนี้

ข้อบกพร่องระดับคำ ได้แก่คำว่า ทนทาน¹ ผู้ดนตรี⁴ มีลักษณะเป็นการใช้คำไม่ตรงตามความหมายในภาษาไทย หรือคำว่า เป็น² เป็นการใช้คำบกพร่องด้วยอิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาเกาหลี)

ข้อบกพร่องระดับประโยค ได้แก่ ที่ สุดมาก³ มีการเรียงคำผิดลักษณะภาษาไทย และในประโยคที่สี่ผู้เขียนสื่อสารโดยมีการละประธานของประโยค

ผู้ศึกษาเห็นว่าลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของชาวเกาหลียังมีรายละเอียดอื่นๆที่น่าสนใจหากได้ศึกษาข้อมูลมากขึ้น และนอกจากนี้ผลจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ส่วนใหญ่จะเป็นการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนของคนไทย จึงยังไม่ครอบคลุมถึงการศึกษข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี ดังนั้นจึงสนใจศึกษาเรื่องข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศ โดยศึกษากรณีตัวอย่างจากนักศึกษาชาวเกาหลี ทั้งนี้เห็นว่าการสอนภาษาควบคู่กับการทำวิจัยในชั้นเรียนจะส่งผลให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ของผู้สอนในการนำไปปรับใช้กับการสร้างกระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังได้พัฒนาความรู้ทางภาษาของผู้เรียนชาวต่างประเทศอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี เพื่อหาข้อสรุปและวิธีแก้ไขปัญหาดังกล่าว
2. เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาวิธีสอนการเขียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ระเบียบวิธีวิจัย

บทความเรื่องนี้เป็นบทความวิจัยเชิงคุณภาพ นำเสนอผลการศึกษาโดยการพรรณนาวิเคราะห์ ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชาวเกาหลีที่ผ่านการศึกษาระดับมัธยมศึกษาพื้นฐาน และเข้ามาศึกษาในโครงการเตรียมความพร้อมวิชาภาษาไทยเพื่อเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโทในบัณฑิตในประเทศไทย ปีพ.ศ. 2550 จำนวน 3 คน เพศหญิง อายุระหว่าง 25–28 ปี

2. วิธีการเก็บข้อมูล เก็บรวบรวมข้อมูลการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีจากงานเขียนตอบคำถามในหัวข้อ ประวัติส่วนตัว ความคาดหวังในอนาคต และเกร็ดความรู้เกี่ยวกับประเพณีเกาหลีซึ่งมีลักษณะเป็นภาษาที่ไม่เป็นทางการ จำนวนรวมทั้งสิ้น 96 ประโยค

3. การวิเคราะห์ข้อมูล มีขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลประโยคเพื่อคัดเลือกข้อมูลประโยคบกพร่อง โดยการแบ่งกลุ่มประโยคที่ได้จากงานเขียนของนักศึกษาชาวเกาหลีตามลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย 3 ลักษณะ คือ ข้อบกพร่องระดับคำ ข้อบกพร่องระดับไวยากรณ์ และข้อบกพร่องระดับประโยค

3.2 เปรียบเทียบประโยคของนักศึกษาชาวเกาหลีเทียบกับประโยคภาษาไทยถูกต้อง โดยสอบถามความถูกต้องของภาษาเกาหลีจากผู้ทรงคุณวุฒิคือจอน นาวอน (Jeon Nawon) อาจารย์พิเศษชาวเกาหลี ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

3.3 นับจำนวนประโยคบกพร่องนำมาคิดค่าเฉลี่ยร้อยละเพื่อแสดงสัดส่วนของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย

ลักษณะภาษาเกาหลี

ภาษาเกาหลี เป็นภาษาที่พูดในประเทศเกาหลีเหนือและประเทศเกาหลีใต้ ทั่วโลกมีคนพูดภาษาเกาหลี 78 ล้านคน ส่วนใหญ่ถือว่าภาษาเกาหลีเป็นภาษาเอกเทศ นักภาษาศาสตร์บางกลุ่มจัดให้อยู่ในตระกูลภาษาอัลไตอิก หรืออัลไตอิก เนื่องจากมีวิวัฒนาการแบบภาษาคำติดต่อ ส่วนระบบวากยสัมพันธ์เป็นแบบประธาน-กรรม-กริยา (SOV) (วิกิพีเดีย, 2554)

1. ระบบตัวอักษรภาษาเกาหลี ภาษาเกาหลี ประกอบด้วยพยัญชนะ 14 ตัว และสระพื้นฐาน 10 ตัว ดังนี้

1.1 พยัญชนะเกาหลี พยัญชนะเกาหลีเลียนแบบลักษณะอวัยวะการออกเสียงในขณะออกเสียงนั้นๆ ตามลำดับฐานกรณ์ พยัญชนะที่ใช้ในปัจจุบัน มีทั้งหมด 14 ตัว³ ดังนี้

³ ผู้วิจัยขอขอบคุณ อาจารย์จอน นาวอน อาจารย์พิเศษวิชาภาษาเกาหลีของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่อนุเคราะห์ให้ข้อมูลเรื่องระบบตัวอักษรและระบบประโยค พร้อมทั้งพิมพ์ตัวอักษรฮันกึล (อักษรเกาหลี) เพื่อประกอบการอธิบาย

ㄱ	/g/	กียอก	ㄴ	/n/	นีอิน
ㄷ	/t/ /d/	ดีกีด	ㄹ	/l/	รีอีล
ㅁ	/m/	มีอึม	ㅂ	/b/ /p/	บีอีบ
ㅅ	/s/	ซีโอส	ㅇ	/N/	อีอิง
ㅈ	/tʃ/	จีอิจ	ㅊ	/tʃʰ/	ชีอิจ
ㅋ	/kʰ/	คิอิค	ㅌ	/tʰ/	ทืออิท
ㅍ	/ph/	ฟือฟ	ㅎ	/h/	ฮือฮ

2.2 สระเกาหลีพื้นฐาน สระเกาหลียัดแนวคิดเชิงปรัชญาเกี่ยวกับลักษณะท้องฟ้า พื้นดินและคน ภาษาเกาหลีประกอบด้วยสระพื้นฐาน 10 ตัว ดังนี้

ㅏ	/a/	อา	ㅑ	/ja/	ยา
ㅓ	/ɔ/	ออ	ㅕ	/jɔ/	ยอ
ㅗ	/o/	โอ	ㅛ	/jo/	โย
ㅜ	/u/	อุ	ㅠ	/ju/	ยู
ㅡ	/w/	อีอ	ㅣ	/i/	อี

2. ระบบประโยค ภาษาเกาหลีเป็นภาษาในตระกูลอัลเทอิก ซึ่งนิยมเรียงลำดับคำจากประธาน-กรรม-กริยา-คำหลังกริยา เช่น ประโยคว่า ฉันเก็บเงินไว้ ภาษาเกาหลีจะใช้ว่า

나	는	돈	을	모아	두다
ฉัน		เงิน		เก็บ	ไว้
ประธาน	คำชี้ประธาน	กรรม	คำชี้กรรม	กริยา	ส่วนขยายกริยา

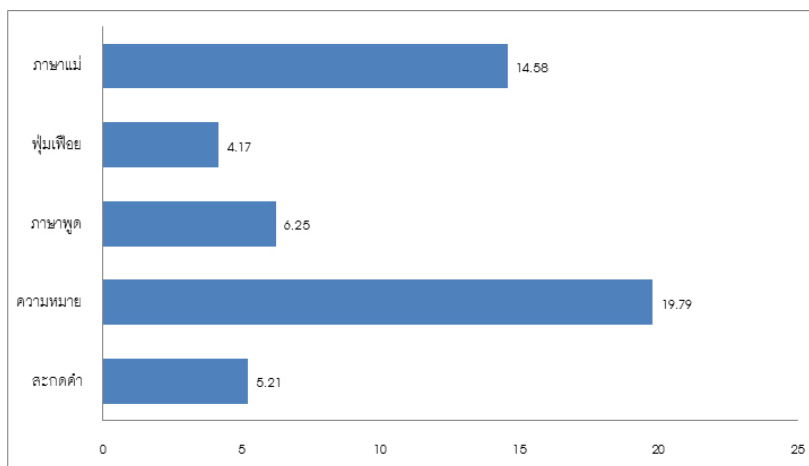
ผลการศึกษา

ผลจากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี พบว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีปรากฏ 3 ลักษณะ ประกอบด้วย ข้อบกพร่องระดับคำ ข้อบกพร่องระดับไวยากรณ์ และข้อบกพร่องระดับประโยค ดังนี้

1. ข้อบกพร่องระดับคำ

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยระดับคำจากการวิเคราะห์งานเขียนของนักศึกษาชาวเกาหลี พบว่ามีข้อบกพร่องระดับคำ 5 ลักษณะได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำ ความหมายของคำ การใช้ภาษาพูดในการเขียน การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้คำผิดด้วยอิทธิพลของภาษาแม่ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ตารางแสดงข้อบกพร่องระดับคำในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ข้อบกพร่องระดับคำที่ปรากฏเด่นชัดที่สุดคือ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับความหมายของคำ ร้อยละ 19.79 รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ ร้อยละ 14.58 และข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาพูดในการเขียน ร้อยละ 6.25 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับความหมายของคำ คำในภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความหมาย นอกจากความหมายประจำรูปคำ อาจมีความหมายแฝง หรือความหมายที่เกิดจากการนำคำไปใช้กับคู่ของคำที่เหมาะสม ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับความหมายของคำ ได้แก่

**ดิฉันเคยดูแฉวนความจริงที่ปูซาน* ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันเคยเห็นแฉวนตัวจริงที่ปูซาน”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนชาวเกาหลีไม่เข้าใจความแตกต่างของความหมายคำว่า “ดู” กับ “เห็น” เนื่องจากในภาษาเกาหลีเป็นคำกริยาคำเดียวกัน และไม่เข้าใจวิธีการใช้คำว่า “ความจริง” กับ “ตัวจริง” เนื่องจากมีความหมายเป็นไปในทำนองเดียวกัน ซึ่งในบริบทดังกล่าวต้องใช้คำว่า “เห็น...ตัวจริง” กับบุคคลที่ตนประสบพบ

**เขาออกกำลังกายมากจึงเป็นผู้ชายที่ทนทาน* ประโยคภาษาไทยคือ “เขาออกกำลังกายมาก จึงเป็นผู้ชายที่แข็งแรง”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนชาวเกาหลีไม่เข้าใจความหมายของคำจึงเลือกใช้คู่เทียบคำที่ผิด ซึ่งในบริบทที่กล่าวถึงสภาพร่างกายของมนุษย์ต้องใช้คำว่า “แข็งแรง”

*○ อยากกลับไปเรียนดนตรี บางทีอาจจะได้เป็นผู้ดนตรีที่มีชื่อเสียง ประโยคภาษาไทยคือ “(ฉัน)อยากกลับไปเรียนดนตรี บางทีอาจจะได้เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนชาวเกาหลีไม่เข้าใจการสร้างคำประสมในภาษาไทย คำว่า ผู้ กับ นัก ในภาษาไทยนั้นไม่สามารถเกิดร่วมกับคำเดียวกันได้ คำว่า คนเล่นดนตรี ในภาษาไทยใช้ว่า “นักดนตรี” ไม่ใช่ ผู้ดนตรี

1.2 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ การเลือกใช้คำอาจเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ เนื่องด้วยกระบวนการคิดเป็นภาษาเกาหลี และถ่ายโอนความหมายเป็นคำในภาษาไทย ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาแม่ ได้แก่

*ที่ส่วนสาธารณะมีการแพร่กระจายเสียงดนตรี ประโยคภาษาไทยคือ “ที่ส่วนสาธารณะมีการบรรเลงดนตรี”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนชาวเกาหลีถ่ายโอนความหมายของคำที่แปลมาจากภาษาเกาหลี คือ การแพร่กระจายเสียงดนตรี 음악을 퍼뜨리는 것이 แทนคำว่า การบรรเลงดนตรีในภาษาไทย

*เขาเป็น○ หล่อจับจิตจับใจ ประโยคภาษาไทยคือ “เขาเป็นคนหล่อจับจิตจับใจ” และประโยค *คุณยายของยูจองเป็นยุ่งมาก ประโยคภาษาไทยคือ “คุณยายของยูจองยุ่งมาก”

ลักษณะข้อบกพร่องของสองประโยคข้างต้น เกิดขึ้นเนื่องจากในภาษาเกาหลีใช้คำกริยา 이다 เพียงคำเดียวสามารถแปลว่า “เป็น อยู่ คือ” 이다 คล้ายกับ Verb to be ในภาษาอังกฤษซึ่งใช้นำหน้าคำคุณศัพท์ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาชาวเกาหลีเขียนประโยคภาษาไทย จึงใช้คำว่าเป็น และตามด้วยคำคุณศัพท์หล่อ และ ยุ่ง

1.3 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาพูดในการเขียน ภาษาไทยมีระดับในการสื่อสาร การสื่อสารในสถานการณ์แตกต่างกัน จำเป็นต้องปรับระดับภาษาให้เหมาะสม เมื่อสื่อสารด้วยการเขียนจึงจำเป็นต้องปรับระดับภาษาให้เหมาะสม ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้ภาษาพูดในการเขียน ได้แก่

*อยากได้ทุนการศึกษา ดังนั้น อยากให้ดีคุณพ่อคุณแม่ ประโยคภาษาไทยคือ “(ฉัน)ต้องการ ทุนการศึกษา เพราะต้องการทำดี(เพื่อ)คุณพ่อคุณแม่”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนใช้คำระดับภาษาพูดว่า “อยาก” แทนคำว่า “ต้องการ”

*ปัจจุบันเด็กกำพร้าเยอะในโลก ประโยคภาษาไทยคือ “ปัจจุบันเด็กกำพร้ามีเป็นจำนวนมาก”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนใช้คำระดับภาษาพูดว่า “เยอะ” แทนคำว่า “เป็นจำนวนมาก”

*ในปัจจุบันนี้เขาการทำงานที่วือยู่ ประโยคภาษาไทยคือ “ในปัจจุบันนี้เขาทำงานโทรศัพท์อยู่”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า “ทีวี” แทนคำว่า “โทรทัศน์”

1.4 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำในภาษาไทย ผู้เขียนต้องระมัดระวังทั้งการเขียนสะกดการันต์ การเขียนรูปสระ รูปวรรณยุกต์ ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ได้แก่

*ดิฉันเกิดวันที่ 7 และเดือนเป็นกุมภาพันธ์คะ ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันเกิดวันที่ 7 เดือนกุมภาพันธ์คะ”

ข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนสะกดชื่อเดือนกุมภาพันธ์ไม่ถูกต้อง อาจเกิดจากออกเสียงคำผิด

*ดิฉันเป็นปี 3 คะ ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันอยู่ปีที่ 3 คะ”

ข้อบกพร่องนี้เกิดจากผู้เขียนสะกดสระคำว่า “ดิฉัน” ผิดเป็น ดีฉัน และใช้วรรณยุกต์ผิดคำว่า “คะ” ผิดเป็น คะ

1.5 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำฟุ่มเฟือยเกิดขึ้นในกรณีที่ผู้เขียนเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกันในประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

*ฉันอยากให้ช่วยเด็กกำพร้า ประโยคภาษาไทยคือ “ฉันต้องการช่วยเหลือเด็กกำพร้า” ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากการใช้คำว่า อยากให้ และ อยากช่วย

*ดิฉันอยากได้ถูกลอตเตอรี่ ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันต้องการถูกลอตเตอรี่” ลักษณะข้อบกพร่องนี้เกิดจากการใช้คำว่า อยากได้ และ อยากถู

2. ข้อบกพร่องระดับไวยากรณ์

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยระดับไวยากรณ์ของนักศึกษาชาวเกาหลี มีข้อบกพร่อง 2 ลักษณะได้แก่ ความบกพร่องด้านการใช้คำผิดหน้าที่ ร้อยละ 10.42 รองลงมาได้แก่ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อมร้อยละ 7.3 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 ข้อบกพร่องด้านการใช้คำผิดหน้าที่ คำในภาษาไทยส่วนใหญ่จะมีหน้าที่หรือชนิดทางไวยากรณ์กำกับอยู่ ข้อบกพร่องนี้อาจเกิดจากการใช้คำกริยาแทนที่คำนาม การใช้คำนามแทนที่คำกริยา หรือการใช้คำวิเศษณ์เป็นคำกริยา ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับหน้าที่ของคำ ได้แก่

*อยากให้ทุกคนอยู่กันตามสนุกและสบาย ประโยคภาษาไทยคือ “(ฉัน)ต้องการให้ทุกคนอยู่กันอย่างสนุกและสบาย”

ลักษณะข้อบกพร่องนี้เป็นการทำให้คำกริยาภาษาไทยเป็นคำวิเศษณ์ต้องเติมคำว่า “อย่าง” หน้าคำกริยา

*เขากำลังการพักผ่อนที่บ้าน ประโยคภาษาไทยคือ “เขากำลังพักผ่อนที่บ้าน” และประโยค *ในวันชุกกิดิฉันการบูชาบรรพบุรุษคะ ประโยคภาษาไทยคือ “ในวันชุกกิดิฉันบูชาบรรพบุรุษคะ”

ลักษณะข้อบกพร่องของทั้งสองประโยคข้างต้น เกิดจากการที่ภาษาเกาหลีสืบทอดศัพท์เป็นคำนาม เมื่อนำคำมาใช้เป็นคำกริยาหรือคำชนิดอื่นจะต้องมีการเติมปัจจัย เมื่อมาใช้ในภาษาไทยนักศึกษาเกาหลีมักจะเข้าใจว่าจะต้องเติมคำว่า การ หรือ ความ เพื่อให้เป็นชนิดของคำเช่นเดียวกับในภาษาเกาหลี

2.2 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อม ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับการใช้คำเชื่อมในภาษาไทย ได้แก่

*เจ้าบ่าวยืมคุณพ่อคุณแม่ข้างๆ เมื่อนี้เจ้าสาวไหว้เท่านั้น ประโยคภาษาไทยคือ “เจ้าบ่าวยืมข้างๆคุณพ่อคุณแม่ ตอนนี้เจ้าสาวไหว้เท่านั้น”

ข้อบกพร่องนี้เกิดจากคำว่า **때** ในภาษาเกาหลีสามารถแปลว่า เมื่อ หรือ ตอนก็ได้

*ดิฉันขอบคุณด้วยเพื่อนของดิฉัน ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันขอบคุณกับเพื่อนของดิฉัน”

ในบริบทนี้ต้องใช้คำว่า “ดูหนึ่งกับเพื่อน” เนื่องจากกับ เป็นคำที่เชื่อมคำหรือความเข้าด้วยกัน มีความหมายว่า รวมกันหรือเกี่ยวข้องกัน เช่น ฟักกับดิน กินกับนอน หายวับไปกับตา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2546: 106)

3. ข้อบกพร่องระดับประโยค

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยระดับประโยคของนักศึกษาชาวเกาหลี มีข้อบกพร่อง 2 ลักษณะ ได้แก่ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำ และข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละหรือตัดส่วนประกอบของประโยคซึ่งได้แก่บทประธาน บทกริยา และบทกรรม

ข้อบกพร่องระดับประโยคในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลีที่ปรากฏเด่นชัดที่สุดคือ ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำในประโยค ร้อยละ 12.5 รองลงมาได้แก่ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละส่วนประกอบของประโยคคือ การละบทประธาน ร้อยละ 8.33 และอันดับที่สามคือ การละบทกริยา ร้อยละ 6.25

3.1 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำในประโยค ลักษณะประโยคภาษาไทยไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ ดังนั้นตำแหน่งของคำในประโยคจึงเป็นสิ่งสำคัญ คำบางคำเมื่อสลับตำแหน่ง หรือเรียงคำผิดตำแหน่งอาจจะทำให้กลายเป็นโครงสร้างประโยคที่ผิดไวยากรณ์ได้ ตัวอย่างข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำในประโยค ได้แก่

*เจ้าบ่าวยืนคุณพ่อคุณแม่ข้าง ๆ 신랑은 부모님 옆에 서 있습니다. ประโยคภาษาไทยคือ “เจ้าบ่าวยืนข้าง ๆ คุณพ่อคุณแม่” เนื่องด้วยประโยคเกาหลีใช้คำว่า 부모님 + 옆에 เมื่อแปลเป็นภาษาไทย คือ คุณพ่อคุณแม่ + ข้าง ๆ

*ช่วงนี้คนเกาหลีไปเที่ยวที่ประเทศไทยที่สุดมาก 요즘 한국 사람들은 태국으로 여행을 가장 많이 갑니다. ประโยคภาษาไทยคือ “ช่วงนี้คนเกาหลีไปเที่ยวที่ประเทศไทยมากที่สุด”

เนื่องด้วยประโยคเกาหลีใช้คำว่า 가장 + 많이 เมื่อแปลเป็นภาษาไทย คือ ที่สุด + มาก

*ดิฉันไม่พบกันดิฉันของญาติ 저는 친척의 저를 만나지 않습니다. (저의 친척 → 수식어의 도치 헛갈림)

ประโยคภาษาไทยคือ “ดิฉันไม่พบญาติ(ของดิฉัน)” เนื่องด้วยประโยคเกาหลีใช้คำว่า 친척 + 의 + 저 เมื่อแปลเป็นภาษาไทย คือ ดิฉัน + ของ + ญาติ

กล่าวได้ว่า ลักษณะข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำในประโยคของนักศึกษาชาวเกาหลีเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ ทั้งสามตัวอย่างจึงเกิดจากการเรียงคำผิดตำแหน่ง เนื่องจากในภาษาเกาหลีมีหน่วยแสดงหน้าที่ของคำ คำแต่ละคำถือว่าเป็นคำไม่สำเร็จรูปต้องเปลี่ยนแปลงรูปก่อนใช้เข้าประโยคเพื่อบอกความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค ต่างจากภาษาไทยที่การเรียงคำมีความสำคัญต่อความหมายของประโยค

3.2 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละส่วนประกอบของประโยคคือ การละบทประธาน ดังตัวอย่าง

*○อยากได้เงิน เพราะว่าไม่มีเงินทำให้เกิดลำบากใจ ลำบากตัว ประโยคภาษาไทยคือ “ฉันอยากได้เงิน เพราะว่าไม่มีเงินทำให้ลำบากกายและใจ”

*ปัจจุบัน ⊖ ไม่ได้เข้าบริษัทมากครับ ประโยคภาษาไทยคือ “ปัจจุบันผมเข้า(ทำงานที่)บริษัทไม่ได้มากครับ”

* ⊖ อยากกลับไปเรียนดนตรี บางทีอาจจะได้เป็นผู้ดนตรีที่มีชื่อเสียง

ประโยคภาษาไทยคือ “ฉันอยากกลับไปเรียนดนตรี บางทีอาจจะได้เป็นนักดนตรีที่มีชื่อเสียง”

ลักษณะข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละบทประธานในประโยคโดยส่วนใหญ่ นักศึกษาชาวเกาหลี มักจะละประธาน (ตนเอง) เอาไว้ในฐานที่เข้าใจว่าตนเป็นผู้เขียนและผู้ส่งสาร

3.3 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละหรือตัดส่วนประกอบของประโยคได้แก่ การละบทกริยา ดังตัวอย่าง

*ฉันอยาก ⊖ คนรวย เพราะว่าคนจนช่วยได้ค่ะ ประโยคภาษาไทยคือ “ฉันอยากเป็นคนรวย เพราะว่าช่วยเหลือคนจนได้ค่ะ”

*ปัจจุบัน ⊖ เด็กกำพร้าเยอะในโลก ประโยคภาษาไทยคือ “ปัจจุบันมีเด็กกำพร้าเป็นจำนวนมากในโลก”

ลักษณะข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละบทกริยาของประโยค เกิดจากการสร้างคำอาการนามในประโยคของนักศึกษาชาวเกาหลี ประโยคจึงขาดบทกริยา

3.4 ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละส่วนประกอบของประโยคคือ การละบทกรรม ดังตัวอย่าง

*เขาเป็น ⊖ มีชื่อเสียงมาก ๆ ในเกาหลี ประโยคภาษาไทยคือ “เขาเป็นคนมีชื่อเสียงมาก ๆ ในเกาหลี”

*เขาเป็น ⊖ หล่อจับจิตจับใจ ประโยคภาษาไทยคือ “เขาเป็นคนหล่อจับจิตจับใจ”

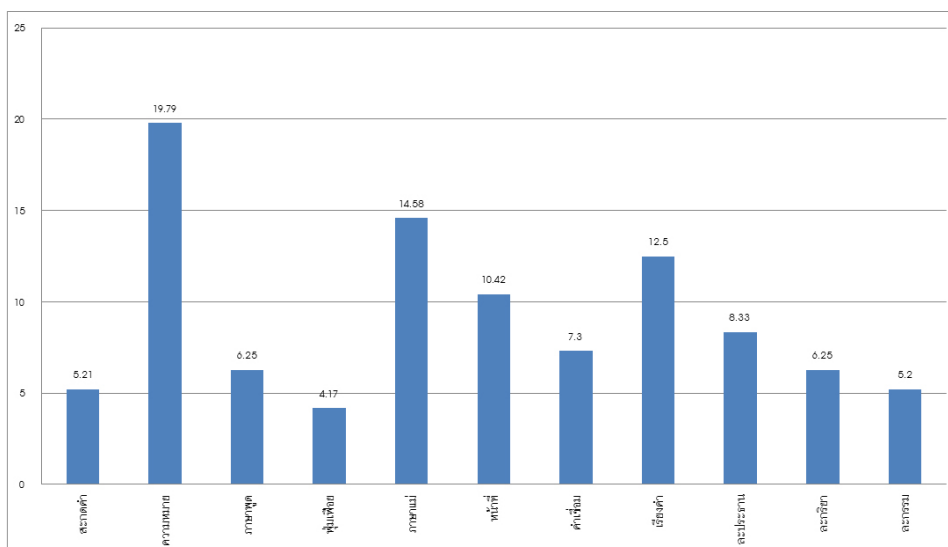
ลักษณะข้อบกพร่องเกี่ยวกับการละบทกรรมในประโยคเป็นโครงสร้างประโยคที่เกิดควบคู่กับคำกริยา “เป็น” ซึ่งในบริบทนี้ “เป็น” ทำหน้าที่เป็นคำกริยาบ่งบอกลักษณะประเภทเทียบความชนิดเทียบความไม่เท่า มีลักษณะทางอรรถศาสตร์แสดงความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยนามที่ปรากฏร่วมด้วยแบบอ้างถึงหน่วยอ้างอิงเดียวกัน (พุทธชาติ ไปธิบาล, 2004: 59) ดังนั้นต้องปรากฏร่วมกับคำว่า “คน” ที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยนามอ้างอิง

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ภาษาเกาหลีจัดอยู่ในตระกูลอัลไตอิก (Altaic Language) เป็นภาษาคำติดต่อที่มีวิภัติปัจจัย เมื่อเปรียบเทียบกับภาษาตระกูลคำโดด (Isolating Language) เช่นภาษาไทยจึงมีลักษณะแตกต่างกันหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านระบบคำและระบบโครงสร้างประโยค สอดคล้องกับผลจากการวิจัยข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี

ผลจากการวิจัยพบข้อบกพร่องในการเขียนของนักศึกษาชาวเกาหลีรวม 11 ลักษณะ จากข้อบกพร่องระดับคำ ระดับไวยากรณ์และระดับประโยค ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี

จากตารางจะเห็นได้ว่าลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของชาวเกาหลีมีจำนวน 11 ลักษณะ จากความบกพร่อง 3 ประเภทคือ ประเภทที่หนึ่งคือ **ข้อบกพร่องระดับคำ** ประกอบด้วย ข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเขียนสะกดคำ ความหมายของคำ การใช้ภาษาพูดในการเขียน การใช้คำฟุ่มเฟือย และอิทธิพลของภาษาแม่ ประเภทที่สองคือ **ข้อบกพร่องระดับไวยากรณ์** ประกอบด้วยข้อบกพร่องเกี่ยวกับหน้าที่ของคำ และการใช้คำเชื่อม และประเภทสุดท้ายคือ **ข้อบกพร่องระดับประโยค** ประกอบด้วยข้อบกพร่องเกี่ยวกับการเรียงคำ ได้แก่ การละหรือตัดประธาน กริยาหรือกรรม

ข้อบกพร่องที่ปรากฏเด่นชัดที่สุดคือ ข้อบกพร่องระดับคำ ซึ่งเกี่ยวกับความหมายของคำ ร้อยละ 19.79 เกิดจากการที่นักศึกษาชาวเกาหลีไม่เข้าใจความแตกต่างของความหมายคำในภาษาไทย ไม่เข้าใจวิธีการใช้คำ รวมถึงไม่เข้าใจวิธีการสร้างคำประสมในภาษาไทย กรณีการเลือกใช้คำว่า “ผู้” กับ “นัก”

รองลงมาเป็นข้อบกพร่อง**ระดับประโยค**เกี่ยวกับการเรียงคำ ร้อยละ 12.5 เหตุผลเนื่องจาก ภาษาเกาหลีกับภาษาไทยมีความแตกต่างกันเรื่องระบบวากยสัมพันธ์ ภาษาเกาหลีเรียงคำในประโยคแบบ ประธาน-กรรม-กริยา ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทยที่เป็นระบบประธาน-กริยา-กรรม ดังนั้นจึงพบความบกพร่องด้านการเรียงคำในประโยคอย่างชัดเจน

ผลจากการศึกษาแสดงให้เห็นว่า การสอนภาษาไทยสำหรับชาวเกาหลี นอกจากการสอนภาษา ผู้สอนควรถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรม และวิธีการเลือกใช้คำที่เหมาะสมด้วย เนื่องด้วยคำภาษาไทยมีหลายรูป หลากความหมาย มีทั้งความหมายตรงประจักษ์รูปคำ ความหมายแฝง ความหมายที่แตกต่างกันตามบริบทการใช้ภาษา ในขณะที่ภาษาเกาหลีใช้คำศัพท์เพียงคำเดียวจึงทำให้คนเกาหลีสับสนและเข้าใจผิด จนกระทั่งเลือกใช้คำที่ไม่สอดคล้องกับบริบทในภาษาไทย

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี เมื่อได้ผลการศึกษาที่บรรลุวัตถุประสงค์แล้วคาดว่าจะเป็แนวทางในการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชาวต่างประเทศ ประเทศอื่นๆต่อไปอาทิเช่น สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และกัมพูชา เพื่อหาบทสรุปในการจัดเตรียมการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศที่มีประสิทธิภาพต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จิราพร จันจุฬา. 2545. **พจนานุกรมเกาหลี-ไทย ไทย-เกาหลี**. กรุงเทพฯ: คงวุฒิพัฒนาการ.
- นววรรณ พันธุเมธา. 2536. “การใช้ประโยค” ใน **เอกสารการสอนชุดวิชาไทยศึกษา: การใช้ภาษา หน่วยที่ 2**. พิมพ์ครั้งที่ 20. นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- ปรียา หิรัญประดิษฐ์. 2545. **รายงานผลการวิจัยเรื่องสถานภาพการเรียนรู้และการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศในประเทศไทย**. นนทบุรี: สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- พุทธชาติ โปธิบาล. 2004. “การศึกษาคำกริยาบ่งบอกลักษณะ ‘เป็น’ และ ‘คือ’ ในภาษาไทย.” **Journal of Korean Association of Thai Studies**. Vol.11: 49-65.
- _____. 2549. “สืบคำไทยจากคำเกาหลี.” ใน **วารวีย์**, หน้า 68-85. บายัน อิมสำราญ, บรรณาธิการ. นครปฐม: ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภาษาเกาหลี**. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก: <http://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%A9%E0%B8%B2%E0%B9%80%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B8%B5> [26 กรกฎาคม 2554].
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542**. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสถาน.
- สุริยรัตน์ เมธสุทธิ. 2543. **การออกเสียงสระภาษาไทยของนักศึกษาชาวเกาหลี**. รายงานประกอบการศึกษาวิชา ภาษาถิ่น สาขาวิชาภาษาไทย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- JUNG,Hwan-Seung. 2005. “An Analysis of Errors Occurring when Koreans Learn the Thai Language.” In The 30th Anniversary, Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University. **International Conference on Teaching Asian languages to Non-native Speakers**, pp. 11 – 15. August 4 – 5 2005. Jasmine Hotel, Bangkok Thailand.
- Wichat Booranaprasertsook. 2011. “The differences of Writing Problems between First-Language Learners and Second-Language Learners: A Case Study of Thai and Korean Students majoring in Thai.” **International Conference on Thai and Asian: Language World View Culture**. May 26-27, 2011. Rama Gardens Hotel, Bangkok, Thailand.